

[Aksel Møller.]

enskomst med handels- og kontorfunktionærforbundet. Det varsler ikke godt for arbejdet i tinget mellem regering og opposition, at det har været nødvendigt for oppositionen straks ved samlingens begyndelse at anmelde en forespørgsel om denne sag til den højtærede finansminister. Nu forlyder det, at den højtærede minister vil ty til harens gevær. Havde det mon ikke været bedre for samarbejdsmulighederne i tinget og for regeringens prestige, om han havde ladet være med at tilføje den dette nederlag?

Nej, det kan ikke med rette siges, at den høje regering i sommerens løb har banet vej for fredeligere forhold i tinget.

En nøje gennemlæsning af den højtærede statsministers åbningstale viser, at der heller ikke i fremtiden er ret meget håb om, at regeringen kan føre en politik, som kan samle et større flertal end tidligere i det høje ting.

På de økonomiske områder er talen intetsigende. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har understreget åbningstalernes traditionelle karakter. Jeg indrømmer, at det har ikke været vane, siden den nye grundlov er blevet ført ud i livet, at åbningstalerne har sagt ret meget, men vi befinder os i en situation, hvor det dog havde været nyttigt med en tilkendegivelse af regeringens politik, således at vi ikke skulle have ventet til i dag med gennem „Politiken“'s referat fra et møde i Valby-Vesterbro Rotaryklub at erfare, at den højtærede finansminister alene kan love os, at de foranstaltninger, der skal sættes ind mod prisstigningerne vil forskrække os mere end prisstigningerne selv. Der må vel, hvis dette referat da er rigtigt, have rørt sig visse tanker, som måske kunne have fundet udtryk på grundlag af grundlovens påbud om, at åbningstalen skal give en redegørelse for rigets stilling og anliggender, og vi måtte da have kunnet vente, at noget af dette slør var blevet løftet.

Det er klart, at den højtærede statsminister i sin tale glæder sig over de fremskridt, udviklingen har ført med sig — det er der ikke noget at sige til — men der findes ingen vurdering af, hvorledes det skal gå med denne svage forbedring under den inflationsbølge, som nu slår ind over os. Regeringen forsikrer kun om, at den er opmærk-

som på den uheldige tendens i prisudviklingen, og at den vil tage en drøftelse med erhvervenes organisationer om spørgsmålene. Men med hvilken hensigt vil den tage denne drøftelse? Hvis regeringen forestiller sig noget i retning af en politik med gensidige ofre fra alle samfundsgrupper, så afskærer den sig på forhånd fra disse muligheder ved sin samtidige erklæring om, at man ikke vil gribe ind overfor pristalsreguleringerne.

Da var den højtærede statsminister virkelig ganske anderledes målbevidst i maj i år, dengang han på De samvirkende Fagforbunds generalforsamling gjorde noget i retning af at tale Roma midt imod! Af talen fremgik det med al ønskelig tydelighed, at statsministeren var bekymret for lønudviklingen. Han ville dengang afpasse lønpolitikken efter landets økonomiske muligheder, og han lagde ikke skjul på, at lønudviklingen havde sin andel i det valutaunderskud, landet måtte slås med. Det var i høj grad gode ord på rette sted. Havde den højtærede statsminister fortsat i det spor sommeren igennem, kunne en afspænding dog måske være blevet resultatet.

Men sådanne bemærkninger finder man ikke gentaget i åbningstalen, skønt spørgsmålet nu er mere aktuelt end da. De voldsomme prisstigninger vil jo føre til en stærk vækst i lønsummerne, og vi ved, at de igen vil føre til nye ulykker af akkurat samme karakter som dem, den højtærede statsminister i maj advarede imod. Tilmeld er vi kommet nærmere til udløbet af overenskomsterne mellem arbejdsmarkedets organisationer. I dette folketingsår begynder forhandlingerne om nye overenskomster, og allerede nu udformes kravene. Men herom var der altså intet i åbningstalen. Den højtærede statsminister, der var talende i maj, er blevet tavs i oktober. Den beslutningsomhed, som han dengang lagde for dagen, og som ville have kunnet skaffe ham åbne øren i dette ting og i voksende kredse af befolkningen, den har han åbenbart nu afstået fra.

Nuvel, den højtærede statsminister kan jo — det indrømmer jeg — endnu indhente noget af det forsømte. Vi venter vel alle, at han, inden denne debat er gået til ende, løfter sløret for regeringens syn på den inflation, som er over os, og tager håndfast